

Prolog

Cum l-am putea descrie pe Artemis Fowl? Mulți psihiatri au încercat și au eșuat. Principala problemă e inteligența lui Artemis. Dă gata orice test. A pus în încurcătură cele mai luminate minți din medicină și i-a făcut pe mulți să se întoarcă bălmăjind în spitalele de unde veneau.

Fără îndoială că Artemis e un copil-minune. Dar de ce se dedică cineva cu o minte atât de strălucită activităților infracționale? O singură persoană poate răspunde la întrebarea asta. Dar aceasta se desfată cu situația păstrând tăcerea.

Poate că cea mai bună cale de a ne forma o imagine corectă despre Artemis e să vă povestesc de-acum celebra lui primă aventură ca răufăcător. Am încropit această relatare punând cap la cap primele interviuri luate victimelor și, pe măsură ce vom înainta în poveste, veți vedea că n-a fost treabă ușoară.

Totul își are originea în urmă cu câțiva ani, la începutul secolului douăzeci și unu. Artemis Fowl a ticluit un plan pentru a recupera averea familiei. Un plan care ar fi putut răsturna civilizații și ar fi putut declanșa un război între specii.

Avea doisprezece ani pe-atunci...

Stăteau în fața unei cafenele de pe strada Dong Khai, uitându-se la adolescenții de pe motoare care dădeau ocol pieței.

Nguyen întârzia, și peticul jalnic de umbră pe care-l oferea umbrela nu îmbunătățea cu nimic starea lui Artemis. Dar așa era el, pesimist. Proasta dispoziție ascundea o urmă de speranță. Oare călătoria asta chiar va da roade? Vor găsi Cartea? Nici nu îndrăznește să spere.

Un chelner s-a apropiat în grabă de masă.

— Mai doriți ceai, domnilor? a întrebat el, înclinând capul în fața lor cu o mișcare fermă.

— Scutește-mă de teatrul ăsta, a oftat Artemis.

Chelnerul s-a întors instinctiv spre Butler care era, la urma urmei, un adult.

— Dar, domnule, eu sunt chelnerul.

Artemis a bătut cu degetul în masă ca să-i capteze atenția:

— Porți mocasini lucrați manual, cămașă de mătase și trei inele de aur cu sigiliu. Vorbești engleză cu accent de Oxford și unghiile tale au un ușor luciu, specific cuiva care-și face manichiura. Nu ești chelner. Ești omul nostru de legătură, Nguyen Xuan, și te-ai folosit de această deghizare penibilă ca să verifici discret ce arme avem asupra noastră.

Nguyen s-a pleoștit.

— Așa e. Uimitor!

— Nici vorbă. Un șorț zdrențăros nu te face chelner.

Nguyen s-a așezat și a turnat ceai de mentă într-o ceșcuță de porțelan.

— Dă-mi voie să te pun la curent în privința armelor, a continuat Artemis. Sunt neînarmat. Dar Butler, aici

de față, majordomul meu¹, are un pistol Sig Sauer în tocul de la subțioară, în cizme două cuțite de aruncat, un Derringer cu două gloanțe în mânecă, sârmă de strangulat în ceas și trei grenade paralizante ascunse prin buzunare. Altceva, Butler?

— Biciușca, domnule.

— A, da. O biciușcă cu bilă vârată sub cămașă.

Cu un tremur Nguyen și-a dus paharul la gură.

— Nu te speria, domnule Xuan, a zâmbit Artemis. Armele nu vor fi folosite împotriva ta.

Nguyen nu părea prea convins.

— Nu, a continuat Artemis. Butler te-ar putea ucide în sute de moduri diferite fără să-și folosească arsenalul. Deși sunt sigur că o armă ar fi suficientă.

Nguyen era de-a dreptul îngrozit. Artemis avea, în general, acest efect asupra oamenilor. Un adolescent palid care vorbea cu autoritatea și vocabularul unui adult atotputernic. Nguyen auzise de Fowl – ce om al lumii interlope internaționale nu auzise? –, dar își închipuise că va avea de-a face cu Artemis Senior, nu cu băiatul ăsta. Deși cuvântul „băiat“ nu i se prea potrivea acestui individ sfrijit. Iar uriașul, Butler...

Cu mâinile alea enorme era evident că putea rupe o coloană vertebrală ca pe o nuia.

Nguyen se gândea că toți banii din lume nu merituau să petreacă un minut în plus în această companie ciudată.

— Și acum, să trecem la afaceri, a spus Artemis punând un mic reportofon pe masă. Ai răspuns la anunțul nostru de pe internet.

¹ În engleză *butler* înseamnă „majordom“.

Nguyen a aprobat din cap, rugându-se dintr-odată ca informațiile lui să fi fost exacte.

— Da, să trăiți... domnule Fowl. Ceea ce căutați... știu unde se găsește.

— Serious? Și ar trebui să te cred pe cuvânt? M-ai putea conduce direct într-o ambuscadă. Familia mea nu duce lipsă de dușmani.

Butler a prins un țânțar care zbura pe lângă urechea angajatorului său.

— Nu, nu, a spus Nguyen, ducând mâna la portofel. Uitați-vă!

Artemis a studiat fotografia. A încercat să-și țină bătaile inimii în frâu. Părea promițător, dar zilele astea orice putea fi falsificat cu un computer și un scanner. În fotografie apărea o mână ițindu-se din umbră. O mână verde, pătată.

— Hmm, a murmurat. Explică-mi.

— E o femeie. O vindecătoare de pe lângă strada Tu Do. Primește vin din orez drept plată. E beată tot timpul.

Artemis a dat din cap. Avea sens chestia cu băutura. Unul dintre puținele elemente adevărate pe care cercetările lui le scosese la iveală. S-a ridicat, netezindu-și cutele cămășii albe.

— Foarte bine. Condu-ne, domnule Nguyen.

Nguyen și-a șters sudoarea de pe mustața rară.

— Doar informația. Așa ne-a fost înțelegerea. Nu vreau să mă trezesc cu nu știu ce blesteme pe cap.

Butler l-a înhățat cu îndemânare de ceafă.

— Îmi pare rău, domnule Nguyen, dar momentul în care aveai de ales a trecut de mult.

Butler l-a mânat pe vietnamezul care protesta spre o mașină de teren închiriată care era aproape inutilă pe străzile drepte din Ho Chi Minh sau Saigon cum încă îl numeau localnicii, dar Artemis prefera să fie cât mai izolat de restul lumii.

Jeepul înainta cu o viteză dureros de mică, care devenea tot mai chinuitoare din cauza nerăbdării crescânde a lui Artemis. Deja nu o mai putea ține în frâu. Să fi ajuns oare la capătul aventurii? După șase alarme false pe trei continente, să fi fost vindecătoarea asta îmbibată de vin comoara de la capătul curcubeului? Pe Artemis aproape că l-a bufnit râsul. „Comoara de la capătul curcubeului.“ Făcuse o glumă. Nu se întâmpla prea des.

Motoretele treceau pe lângă ei precum peștii dintr-un banc uriaș. Mulțimea părea să nu se mai termine. Până și aleile erau pline până la refuz de vânzători și mușterii. Bucătarii aruncau capete de pești în wok-uri cu ulei încins, iar dracii de copii se strecurau printre picioarele trecătorilor, vânând obiecte de valoare nepăzite. Alții stăteau la umbră, tocindu-și degetele pe console Game Boy.

Lui Nguyen i se prelingea transpirația pe sub borurile pălăriei lui kaki. Nu de la umiditate, căci era obișnuit cu ea. Ci de la toată situația asta blestemată. Ar fi trebuit să știe că nu trebuie să amesteci magia cu fărădelegea. Și-a promis că dacă scapă din povestea asta, se schimbă. Nu va mai răspunde la anunțuri dubioase de pe internet și cu siguranță nu se va mai înhăita cu fiii lorzilor europeni ai criminalității.

Jeepul nu mai putea înainta. În cele din urmă, străzile au devenit prea înguste pentru mașină. Artemis s-a întors spre Nguyen.

— Se pare că trebuie s-o luăm pe jos, domnule Nguyen. Poți să fugi dacă vrei, dar așteaptă-te la o durere ascuțită și fatală între omoplați.

Nguyen s-a uitat fix în ochii de un albastru-închis, aproape negri, ai lui Butler. Nu era nici urmă de milă în ochii aceia.

— Nu-ți face griji, a zis. N-o să fug.

Au coborât din mașină. O mie de ochi suspicioși i-au urmărit, trecând pe aleea învăluită în fum. Un hoț de buzunare ghinionist a încercat să-i fure lui Butler portmoneul. Valetul i-a rupt degetele fără să se uite la el. Apoi nimeni nu le-a mai stat în cale.

Aleea s-a îngustat până s-a transformat într-un culoar brăzdat de fâgașe. Canalizarea și rigolele se vărsau direct în drumul plin de noroi. Invalizi și cerșetori se înghesuiau pe covorașe din paie de orez. Majoritatea locuitorilor aleii n-aveau nimic de pierdut, cu excepția a trei dintre ei.

— Ei? a întrebat Artemis. Unde e?

Nguyen și-a îndreptat degetul spre un triunghi întunecat de sub o scară de incendiu ruginită.

— Acolo. Dedesubt. Nu iese niciodată. Chiar și când vrea să facă rost de băutura din orez, trimite pe cineva după ea. Acum pot să plec?

Artemis nu s-a deranjat să-i răspundă. În schimb, a traversat aleea mocirloasă îndreptându-se spre scara de incendiu. A detectat niște mișcări în întuneric.

— Butler, ești bun să-mi dai ochelarii?

Butler a scos de la curea o pereche de ochelari cu vedere nocturnă și i-a pus în mâna întinsă a lui Artemis.

sticla. Era o mână verde, plină de pete. Nu mai era nicio îndoială.

Artemis și-a înăbușit un zâmbet triumfător.

— Plătește-l pe prietenul nostru, Butler. Dă-i toți banii. Nu uita, domnule Nguyen, asta rămâne între noi. Nu vrei ca Butler să revină, nu-i așa?

— Nu, nu, domnule Fowl. Buzele îmi sunt pecetluite.

— Sper. Altfel ți le va pecetlui Butler pentru eternitate.

Nguyen s-a năpustit pe alee, atât de ușurat că a scăpat cu viață că nici nu s-a mai oboșit să numere teancul de dolari. Ceva absolut neobișnuit pentru el. În orice caz, erau toți. Toți cei douăzeci de mii de dolari. Nu era rău pentru o jumătate de oră de muncă.

Artemis s-a întors spre vindecătoare.

— Doamnă, ai ceva ce-mi doresc.

Limba vindecătoarei a cules o picătură de alcool din colțul gurii.

— Da, irlandezule. Migrenă. Dinte cariat. Vindec.

Artemis și-a pus din nou ochelarii cu vedere nocturnă și s-a aplecat până în dreptul ei.

— Sunt perfect sănătos, doamnă, în afară de o ușoară alergie la acarieni și cred că nici măcar tu nu poți face ceva în privința asta. Nu. Ce vreau eu e Cartea ta.

Hoașca a înlemnit. Ochii ei strălucitori au scânteiat în dosul șalului.

— Carte? a spus ea prevăzătoare. Nu știi nimic despre nicio carte. Sunt vindecătoare. Vrei cărți, du-te la bibliotecă.

Artemis a oftat cu o răbdare exagerată.

— Nu ești vindecătoare. Ești elfă, *p'shóg*, zână, *ka-dalun*. Ce limbă preferi. Și vreau Cartea ta.

Pentru o clipă care a părut nesfârșită, creatura n-a spus nimic, apoi și-a tras șalul de pe frunte. În strălucirea verde a ochelarilor cu vedere nocturnă, trăsăturile ei au apărut în ochi lui Artemis ca o mască de Halloween. Avea nasul lung, prins sub doi ochi aurii oblici ca niște fante. Avea urechile ascuțite și de la prea mult alcool i se fleșcăise pielea.

— Muritorule, dacă știi de existența Cărții, a spus ea încet, luptându-se cu moleșeala provocată de whisky, atunci știi și de magia din pumnul meu. Te-aș putea ucide cât ai bate din palme!

Artemis a ridicat din umeri.

— Nu prea cred. Uită-te la tine. Ești aproape moartă. Vinul de orez ți-a tocit simțurile. Mai vindeci doar negi. Jalnic. Sunt aici ca să te salvez în schimbul Cărții.

— De ce și-ar dori un om Cartea noastră?

— Nu e treaba ta. Tu trebuie doar să știi ce opțiuni ai. Elfa și-a ciulit urechile ascuțite.

— Opțiuni?

— Unu, refuzi să ne dai Cartea, plecăm acasă și te lăsăm să putrezești în haznaua asta.

— Da, a spus zâna. Aleg această opțiune.

— O, nu. Nu mai fi atât de nerăbdătoare. Dacă plecăm fără Carte, vei fi moartă într-o zi.

— O zi! O zi!

Vindecătoarea a izbucnit în râs.

— Voi trăi cu un secol mai mult ca voi. Chiar și pe tărâmul oamenilor elfii trăiesc mai mult.

— Nu și dacă înghit un sfert de litru de apă sfințită, a spus Artemis, bătând cu degetul în sticla de whisky goală.

Zâna s-a albit, apoi a scos un țipăt ascuțit și sinistru.

— Apă sfințită! M-ai ucis, omule.

— Adevărat, a recunoscut Artemis. Ar trebui să înceapă să te ardă deja.

Zâna și-a pipăit temătoare burta.

— Cea de-a doua opțiune?

— Acum mă ascuți, nu-i așa? Foarte bine. A doua opțiune. Îmi împrumuți Cartea pentru doar treizeci de minute. Apoi îți redau magia.

Elfei nu-i venea să creadă.

— Îmi redai magia? Imposibil.

— Nici pomeneală. Am la mine două fiole. Una conține apă de izvor din fântâna zânelor, de la șaizeci de metri sub Tara – probabil cel mai magic loc din lume. Va contracara efectul apei sfințite.

— Și cealaltă?

— Cealaltă conține o mică doză de virus magic. Un virus care se hrănește cu alcool, amestecat cu un reactiv de creștere. Va îndepărta fiecare picătură de vin de orez din corpul tău, va elimina dependența și chiar îți va vindeca ficatul bolnav. Va fi dureros, dar după o zi te vei putea zbengui de parcă ai avea din nou o mie de ani.

Elfa s-a lins pe buze. Avea șansa să revină printre ai ei? Tentant.

— De ce-aș avea încredere în tine, omule? M-ai păcălit deja o dată.

— Excelentă observație. Uite cum facem. Îți dau apa pe încredere. Apoi, după ce arunc o privire în Carte, primești revigorantul. Accepți sau nu?

Zâna a căzut pe gânduri. Durerea deja i se încolăcea prin stomac. A făcut un semn cu mâna.

— Accept.

— Eram sigur. Butler?

Uriașul valet a deschis o gentuță în care se aflau o seringă și două flacoane. A tras în seringă lichidul cel mai limpede și l-a injectat în brațul rece și umed al zânei. Creatura a înțepenit pe moment, apoi s-a relaxat.

— Ce magie puternică, a oftat.

— Da. Dar nu la fel de puternică cum va fi a ta după ce îți voi da a doua injecție. Acum, Cartea.

Elfa și-a vârât mâna printre faldurile zdrențelor murdare, scotocind parcă o veșnicie. Artemis și-a ținut răsuflarea. Asta era. În scurt timp, familia Fowl urma să-și recapete măreția. Un nou imperiu urma să se ridice, condus de Artemis Fowl al II-lea.

Zâna a scos pumnul închis.

— Oricum n-ai ce face cu ea. E scrisă în limba veche. Artemis a dat din cap, incapabil să deschidă gura.

Zâna și-a desfăcut degetele noduroase. În palmă avea un volum de aur minuscul, cât o cutie de chibrituri.

— Poftim, omule. Treizeci de minute. Nu mai mult.

Butler a ridicat plin de respect micul tom. Garda de corp a pornit un aparat foto compact și a început să fotografieze fiecare pagină groasă cât foița de țigară. Totul a durat doar câteva minute. La final, întregul volum era stocat pe cipul aparatului foto. Artemis nu voia să riște când venea vorba de informații. Se știe că

echipamentele de securitate de pe aeroporturi ștergeau numeroase informații esențiale. Așa că și-a instruit ajutorul să transfere fișierul pe telefonul mobil, iar de acolo să-l trimită pe e-mail la Conacul Fowl, în Dublin. Înainte să treacă cele treizeci de minute, fișierul care conținea toate simbolurile din Cartea Zânelor se afla în siguranță pe serverul familiei Fowl. Artemis i-a înapoiat volumașul proprietarei.

— Mi-a făcut plăcere să lucrăm împreună.

Elfa se târa în genunchi.

— Cealaltă poțiune, omule?

Artemis a zâmbit.

— O, da, revigorantul. Adevărul e că am promis.

— Da. Omul a promis.

— Foarte bine. Dar înainte să ți-l administrăm, trebuie să te avertizez că purificarea nu e ușoară. N-o să-ți placă deloc.

Zâna a arătat peisajul sordid din jurul ei.

— Crezi că asta îmi place? Vreau să zbor din nou.

Butler a tras în seringă conținutul celui de-al doilea flacon pe care de data asta i l-a injectat elfei direct în artera carotidă.

Elfa s-a prăbușit imediat pe covor, tremurând violent din tot corpul.

— E timpul să plecăm, a spus Artemis. O sută de ani de alcool care părăsesc un corp pe toate căile nu sunt o priveliște plăcută.

Cei din familia Butler slujeau familia Fowl de secole. Așa fusese dintotdeauna. Ba câțiva lingviști eminenți considerau că așa apăruse substantivul valet. Prima

atestare istorică a acestui neobișnuit aranjament a fost cea în care Virgil Butler a fost angajat ca servitor, gardă de corp și bucătar al Lordului Hugo de Fólé în timpul uneia dintre primele mari cruciade normande.

Când împlineau zece ani, copiii Butler erau trimiși la un centru de instruire privat din Israel, unde deprindeau abilitățile de specialitate necesare pentru a-l proteja pe cel mai recent descendent al familiei Fowl. Printre aceste abilități se numărau gătitul de cordon bleu, arta trasului la țintă, un stil personalizat de arte marțiale, medicină de urgență și tehnologia informației. Dacă la sfârșitul instruirii nu exista un Fowl de păzit, cei din familia Butler erau imediat angajați ca gărzii de corp pentru diferite fețe regale, în general în Monaco sau Arabia Saudită.

Odată ce un Fowl și un Butler ajungeau împreună, rămâneau împreună pe viață. Era o slujbă dificilă și singularică, dar recompensa era frumoasă, dacă supraviețuiai ca să te bucuri de ea. Dacă nu, familia primea o sumă cu șase cifre, plus o pensie lunară.

Actualul Butler îl păzea pe domnișorul Artemis de doisprezece ani, adică de la naștere. Și, deși respectau vechile formalități, erau ceva mai mult decât stăpân și servitor. Artemis era pentru Butler ceva asemănător cu un prieten, iar Butler pentru Artemis era mai degrabă un tată, chiar dacă un tată care executa ordine.

Butler n-a spus nimic până n-au ajuns la bordul avionului care îi transporta de la Bangkok la Heathrow, apoi nu s-a abținut să întrebe.

— Artemis?

PROLOG

MURMANSK, NORDUL RUSIEI, CU DOI ANI ÎN URMĂ

Cei doi ruși se înghesuiau în jurul unui butoi în care ardea un foc, într-o încercare inutilă de-a scăpa de frigul arctic. Golful Kola nu era locul unde să-ți dorești să te afli după septembrie, mai ales nu în Murmansk. În Murmansk până și urșii polari purtau fulare. Nicăieri nu era mai rece, poate cu excepția Norilsk-ului.

Cei doi erau mafioți și erau mai obișnuiți să-și petreacă serile în BMW-uri furate. Cel mai masiv dintre ei, Mikhael Vassikin, s-a uitat la Rolexul fals de sub mâneca cojocului.

— Chestia asta ar putea îngheța, a spus Mikhael, ciocănind în geam. Atunci ce-o să mai fac cu el?

— Nu te mai tot plânge, a zis cel numit Kamar. Și, oricum, e vina ta c-am rămas pe afară.

Vassikin s-a oprit.

— Poftim?

— Ordinul a fost simplu: să scufundăm *Fowl Star*. Tot ce trebuia să faci era să arunci în aer încărcătura. Era o navă imensă, slavă cerului. Arunci în aer încărcătura și gata. Dar nu, marele Vassikin țintește pupa. Și n-ai avut nici măcar o singură rachetă de rezervă

ca să termini treaba. Așa că acum trebuie să căutăm supraviețuitorii.

— Păi, s-a scufundat, nu-i așa?

Kamar a ridicat din umeri.

— Și ce dacă? S-a scufundat încet, pasagerii având destul timp să se agațe de ceva. Vassikin, faimosul trăgător de elită! Și bunică-mea s-ar fi descurcat mai bine.

Lyubkhin, omul Mafiei de pe docuri, s-a apropiat înainte ca discuția să degeneze într-o cafteală în toată regula.

— Care-i treaba? a întrebat yakutul, arătând ca un urs.

Vassikin a scuipat peste zidul cheiului.

— Tu ce părere ai? Ați găsit ceva?

— Pești morți și lăzi sparte, a spus yakutul și le-a întins mafioților câte o cană aburindă. Niciun suflet viu. Au trecut mai bine de opt ore. Oamenii mei pricepuți caută tocmai până la Capul Verde.

Kamar a băut cu poftă, apoi a scuipat dezgustat.

— Ce-i chestia asta? Smoală?

Lyubkhin a râs.

— Cola fierbinte. De pe *Fowl Star*. Lăzi întregi se lovesc de țärm. În seara asta chiar că suntem în Golful Kola.

— Ai grijă, a zis Vassikin și a vărsat băutura în zăpadă. Vremea asta mă face irascibil. Așa că gata cu glumele proaste. Mi-e destul că trebuie să-l ascult pe Kamar.

— Nu pentru mult timp, a murmurat partenerul lui. Mai dăm o tură și oprim căutările. N-ar putea supraviețui nimeni în apele astea opt ore.

Vassikin și-a întins paharul gol.

— N-ai ceva mai tare? O gură de vodcă, să alungăm frigul? Știu că mereu ții o sticlută ascunsă pe undeva.

Lyubkhin a dus mâna la buzunarul de la spate, dar s-a oprit când walkie-talkie-ul de la centură a început să-i bârâie. Trei zgomote scurte.

— De trei ori. Asta-i semnalul.

— Semnalul pentru ce?

Lyubkhin a apucat-o grăbit pe doc, strigând peste umăr.

— Trei zgomote prin stație. Înseamnă că echipajul canin a găsit pe cineva.

Supraviețuitorul nu era rus. Asta era clar după haine. Totul, de la costumul făcut pe comandă, la haina din piele, fusese în mod evident cumpărat din Europa de Vest, poate chiar din America. Hainele erau croite pe măsură și fabricate din materiale de cea mai bună calitate.

Deși hainele bărbatului erau relativ intacte, corpul său nu avusese parte de aceeași soartă. Picioarele și mâinile lui goale erau pline de degerături. Un picior îi atârna ciudat de la genunchi în jos, iar fața îi arăta oribil, plină de arsuri.

Echipa de căutători îl cărase dintr-o râpă aflată la trei kilometri spre sud de port, pe o targă improvizată dintr-o prelată. Bărbații s-au îngrămădit în jurul prăzii, bătând din picioare să alunge frigul care le invadase bocancii. Vassikin și-a croit drum printre ei cu coatele și a îngenuncheat ca să vadă mai bine.

— Sigur o să-și piardă piciorul, a remarcat el. Și câteva degete. Nici fața n-arată prea bine.

— Mulțumim, domnule doctor Mikhael, a comentat sarcastic Kamar. Vreun act de identitate?

Vassikin l-a buzunărit repede și cu precizie. Portofel și ceas.

— Nimic. E ciudat. Ai crede că un bogătaș ca ăsta are niște lucruri personale, nu-i așa?

Kamar a încuviințat din cap.

— Da, așa e.

S-a întors spre oamenii strânși în cerc.

— Zece secunde, apoi avem probleme. Păstrați banii, de restul lucrurilor am nevoie.

Marinarii au căzut pe gânduri. Tipul nu era masiv. Dar făcea parte din Mafia, sindicatul rusesc al crimei organizate.

Un portofel din piele a trecut din mână în mână și a alunecat într-o gaură din prelată. Câteva momente mai târziu i s-a alăturat un cronograf Cartier. Era din aur bătut cu diamante. Valora cât salariul mediu pe cinci ani al unui rus obișnuit.

— Înțeleaptă decizie, a spus Kamar, adunând comorile.

— Ei bine? a întrebat Vassikin. Pe el îl păstrăm?

Kamar a scos un card Visa Platinum din portofelul din piele de ied și a citit numele.

— O, da, îl păstrăm, a răspuns, pornindu-și mobilul. Îl păstrăm și punem niște pături pe el. La ce noroc avem, o să facă pneumonie. Și, crede-mă, nu vrem să pățească nimic. E biletul nostru spre succes.

Kamar era încântat. Era ceva total atipic pentru el. Vassikin s-a ridicat cu greutate.

— Pe cine suni? Cine e tipul ăsta?

Kamar a selectat un număr din meniul de apelare rapidă.

— Îl sun pe Britva. Pe cine credeai că sun?

Vassikin s-a îngălbenit la față. Era periculos să-l suni pe șeful. Se știa că Britva împușca pe cine-i aducea vești proaste.

— E o veste bună, nu? Îl suni să-i dai o veste bună?

Kamar a întors cardul Visa spre partenerul său.

— Ia citește aici.

Vassikin a studiat cardul câteva clipe.

— Nu știu *angliskii*. Ce scrie? Cum îl cheamă?

Kamar i-a răspuns. Un zâmbet s-a lățit încet pe fața lui Mikhael.

— Sună-l, a spus el.

CAPITOLUL I

LEGĂTURI DE FAMILIE

Pierderea soțului a avut un efect profund asupra Angelinei Fowl. S-a retras în camera ei și a refuzat să mai iasă. S-a refugiat în propria-i minte, preferând visele trecutului în locul vieții reale. E îndoielnic că și-ar fi revenit dacă fiul ei, Artemis al II-lea, n-ar fi făcut o înțelegere cu elfa Holly Short: sănătatea mamei lui în schimbul a jumătate din aurul destinat răscumpărării, pe care el îl furase de la poliția zânelor. Imediat ce mama lui și-a revenit complet, Artemis Junior și-a concentrat eforturile pe localizarea tatălui său, investind sume importante din averea familiei în excursii în Rusia, în obținerea de informații de la fața locului și în companii de căutare pe Internet.

Tânărul Artemis era dotat peste măsură cu șiretenia specifică familiei Fowl. Cu toate astea, odată cu recuperarea mamei sale, o doamnă cinstită și frumoasă, i-a fost din ce în ce mai greu să-și pună în practică manevrele ingenioase. Manevre care erau mai necesare ca niciodată pentru finanțarea căutării tatălui său.

Angeline, îngrijorată de obsesia fiului ei și temându-se de efectele ultimilor doi ani asupra sănătății lui mintale, și-a trimis băiatul în vârstă de treisprezece ani să facă terapie cu consilierul școlii.

N-aveai cum să nu-l compătimești. Pe consilier, adică...

ȘCOALA SŢ. BARŢLEBY PENTRU TÎPERI GENTLEMENI, COMITATUL WICKLOW, IRLANDA, ÎN PREZENT

Doctorul Po s-a lăsat pe spate în fotoliul lui moale și a aruncat o privire la pagina pe care o avea în față.

— Acum, domnule Fowl, hai să stăm de vorbă, bine?

Artemis a oftat din toți rărunchii, îndepărtându-și bretonul negru de pe o sprânceană generoasă și deschisă la culoare. Când aveau să învețe oamenii că o minte ca a lui nu putea fi disecată? Citise mai multe manuale de psihologie decât însuși consilierul. Chiar contribuise cu un articol la *Jurnalul Psihologilor* sub pseudonimul Doctor F. Roy Dean Schlippe.

— Desigur, domnule doctor. Să vorbim despre scaunul dumneavoastră. E victorian?

Po a mângâiat cu drag brațul din piele al scaunului.

— Da, așa e. E moștenire de familie. Bunicul l-a cumpărat la o licitație în Sotheby's. Se pare că provine de la palat. Preferatul reginei.

Un zâmbet subțire a lățit buzele lui Artemis cam cu un centimetru.

— Să fim serioși, domnule doctor. Nu obișnuiesc să țină falsuri la palat.

Mâna lui Po s-a încleștat pe pielea veche.

— Fals? Vă asigur, domnule Fowl, că e absolut autentic.

Artemis s-a aplecat să vadă mai bine.

— E făcut cu cap, nu zic nu. Dar ia priviți aici.

Privirea lui Po a urmărit degetul tânărului.

— Vedeți modelul în cruce de pe capul cuișoarelor? E de fabricație industrială. Secolul al nouăsprezecelea în cel mai bun caz. Bunicul dumneavoastră a fost înșelat. Dar ce contează? Un scaun e un scaun. Un lucru ca oricare altul, nu-i așa, domnule doctor?

Po a mâzgălit ceva furios, încercând să-și alunge nemulțumirea.

— Da, Artemis, ești inteligent din cale-afară. Exact cum scrie la tine în dosar. Tu și micile tale jocuri mentale. Acum, ce-ai zice să revenim la tine?

Artemis Fowl Junior și-a netezit cutele pantalonilor.

— Aici avem o problemă, domnule doctor.

— Serios? Și care-ar fi asta?

— Problema e că știu răspunsul la orice întrebare pe care mi-ați pune-o.

Doctor Po a scris în carnețel un minut întreg.

— Chiar avem o problemă, Artemis. Dar nu e asta, a zis el în cele din urmă.

Artemis aproape c-a zâmbit. Fără îndoială, doctorul avea să-i servească o altă teorie previzibilă. Oare de ce tulburare mai suferea astăzi? Poate personalitate multiplă sau probabil era un mincinos patologic?

— Problema e că nu respecti pe nimeni îndeajuns încât să-l tratezi ca pe-un egal.

Artemis se simți bulversat. Doctorul ăsta era mai deștept decât ceilalți.

— E ridicol. Există câțiva oameni pentru care am cea mai adâncă prețuire.

Po a continuat să privească în carnețelul lui.

— Serios? Cine, de exemplu?

Artemis a căzut pe gânduri o clipă.

— Albert Einstein. Teoriile lui au fost în general corecte. Și Arhimede, matematicianul grec.

— Dar dintre cei pe care-i cunoști personal?

Artemis și-a muncit creierii din greu. Nu i-a venit niciun nume în minte.

— Ce? Chiar nimeni?

Artemis a ridicat din umeri.

— Se pare că aveți răspuns la toate, domnule doctor Po. Ce-ar fi să-mi spuneți dumneavoastră?

Po a deschis un document din laptop.

— Extraordinar. De fiecare dată când citesc asta...

— Biografia mea, presupun?

— Da, e foarte elocventă.

— Mai precis? a întrebat Artemis, devenind interesat fără să vrea.

Doctorul Po a scos la imprimantă o pagină.

— Mai întâi, asociatul tău, Butler. E bodyguard, înțeleg. Nu-i tocmai partenerul potrivit pentru un băiat influențabil. Apoi mama ta. O femeie minunată în opinia mea, dar care n-are absolut niciun control asupra felului în care te porți. În sfârșit, tatăl tău. Din ce scrie aici, n-a fost un model de urmat nici când trăia.

Remarca l-a durut, dar Artemis n-avea de gând să lase să se vadă în ce măsură.

— Informațiile din dosarul dumneavoastră sunt greșite, domnule doctor, a spus el. Tatăl meu este în viață. Chiar dacă e dispărut, e în viață.

Po s-a mai uitat o dată.

— Serios? Aveam impresia că e dispărut de aproape doi ani. Ia uitate, instanța l-a declarat mort.

Vocea lui Artemis era lipsită de emoție, deși inima îi bătea cu putere.

— Nu-mi pasă ce spune instanța sau Crucea Roșie. Este în viață și o să-l gădesc.

Po a mai făcut o însemnare.

— Și dacă tatăl tău se întoarce? a întrebat. O să-i urmezi exemplul? Vrei să fii un infractor ca el? Sau poate că ești deja?

— Tata nu e infractor, a spus Artemis. Voia să transfere toate bunurile noastre în afaceri legitime. Afacerea din Murmansk era perfect legală.

— Eviți întrebarea, Artemis, a zis Po.

Dar Artemis se săturase de turnura pe care o luau întrebările. Era timpul să joace un mic joc.

— Domnule doctor! a spus Artemis șocat. E un subiect sensibil. Din ce-mi dau seama, s-ar putea să sufăr de depresie.

— Probabil că ai dreptate, a zis Po, simțind că face progrese. Suferi?

Artemis își sprijini fața în mâini.

— Mama e de vină, domnule doctor.

— Mama ta? a răspuns Po, străduindu-se să nu pară prea entuziasmat.

Doar în ultimul an șase consilieri de la St. Bartleby plecaseră din pricina lui Artemis. Adevărul era că și Po se afla pe punctul de a-și face bagajele. Dar acum...

— Mama, ea...

Po se aplecă peste scaunul lui victorian fals.

— Mama ta, da?

— Ea mă obligă să fac terapia asta ridicolă când așa-zii consilieri de la școală nu sunt decât niște habarniști binevoitori cu diplome.

Po a oftat.

— Prea bine, Artemis. Fă cum dorești, dar n-o să-ți găsești niciodată pacea dacă continui să fugi de problemele tale.

Artemis a fost scutit de alte analize pentru că i-a vibrat telefonul mobil. Era o linie sigură, codată. O singură persoană avea numărul lui. Băiatul l-a scos din buzunar și a deschis clapeta.

— Da?

În difuzor s-a auzit vocea lui Butler.

— Artemis. Sunt eu.

— Evident. Sunt ocupat acum.

— Am primit un mesaj.

— Da. De unde?

— Nu știu exact. Dar are legătură cu *Fowl Star*.

Artemis a simțit un fior pe șira spinării.

— Unde ești?

— La poarta principală.

— Excelent. Vin.

Doctorul Po și-a șters ochelarii.

— Această ședință nu s-a terminat, tinere. Am făcut niște progrese astăzi, chiar dacă nu vrei să recunoști. Dacă pleci o să fiu obligat să-l informez pe decan.

Artemis n-a mai auzit avertismentul. Mentea lui era deja în altă parte. A simțit un fior electric familiar. Lucrurile se puneau în mișcare. Era convins de asta.

